

Formanden: Jeg skal blot bemærke med Hensyn til det Oplæste, der jo vel maatte siges indirekte at indeholde en Dabel mod Formanden, fordi han har ladet Sagen fremme ved at lade den opføre paa Dagsordenen, at det for mig har været indlysende, at Opfyldelsen af Regjeringens forfatningsmæssige Pligt efter Grundlovens § 25 hverken kunde være naaet eller ophævet ved den stedfundne Benyttelse af det private Initiativ.

Hasle: Jeg tror, at den ærede Formand misforstod mig. Jeg har ikke sagt, at der kunde være noget Uovligt ved Fremlæggelsen af dette Forslag. Den ærede Formand udtalte sig, som om jeg var kommen med en Bestyldning i Anledning af, at dette Forslag var kommet frem og ikke burde være kommet frem. Det har ikke i mindste Maade været min Hensigt med den Erklæring, jeg har afgivet. Tværtimod; jeg har sagt, at Ministeriet er fuldkommen berettiget til at fremkomme her med et Forslag. Der er jo ikke i vor Grundlov nogen Bestemmelse, som nægter at komme frem med et Forslag, som en Gang er forkastet. Vi have jo hadt det Tilfælde, at et Forslag ved en feil Afstemning er blevet forkastet og derefter optaget igjen saa Dage efter, og derfor har jeg aldeles ikke ment, at der var noget Grundlovstridigt i, at Forslaget er fremkommet.

Formanden: Jeg fandt mig ingenlunde personlig ubehagelig berørt ved den Uttring, der fremkom før fra det ærede Medlem. Jeg vil kun sige, at havde jeg delt den Anskuelse, som blev fremført af det ærede Medlem i den Erklæring, han oplæste, at den provisoriske Lov, hvormed vi her beskæftige os, allerede var bortfalden ved Afstemningen i Folkethinget forgangen Dag, kunde jeg ikke have forholdt mig, som jeg har. Der kunde vel være Anledning til her til at sige Et og Andet ellers, men i Dieblilket skal jeg ikke derpaa videre indlade mig.

Bloug: Jeg vil sige, at jeg ikke forstaa, hvorfor det ærede Medlem afgav sin Erklæring. Derjom man betragter den provisoriske Lov som bortfalden allerede ved det andet Things Beslutning, maa han tro, vi ville sidde og være Narre og stadfæste en Lov, som ikke foreligger, som er bortfalden. Jeg bestylder ham ikke for at ville forvirre Netsbevidstheden eller, for at bruge et andet Udtryk, at ville demoralisere Befolkningen ved at opstille den Sætning, at den Lov,

vi sidde og forhandle, er en Lov, som ingen Betydning har og ingen Betydning faas. Men det er ikke nogen Høflighed mod Thinget at sige det noget Saa-dant, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem har en saadan Autoritet, at han kan vente, at vi af ham ville lade os affrætte fra at forhandle Loven. Hvad denne Erklæring forøvrigt angaar, skal jeg blot erklære, at jeg i Henseende til det retlige Spørgsmaal eller det formelle Spørgsmaal er ganske enig i Regjeringens Opfattelse. Naar min ærede Sidemand, den første Taler i Dag, ønskede en Indskrænkning af Pressefrihed, saa vil jeg dog derom sige, at jeg ikke tror, man kunne nogen Begne ved at affjære Anonymiteten i Pressen eller den Mulighed at kunne stille en Straamand til Bestyttelse for sig. Jeg tror ikke, de Forhold lade sig ordne paa anden Maade end omtrent saadan, som de ere. Men Grunden, hvorfor Pressen er bleven, det vil jeg sige, demoraliseret, i det Mindste en Del af den, saaledes som den er, er den, at en stor Del af det dannede Publikum har holdt Haanden over den flette Presse, har møret sig ved daglig at læse og at holde Blade, hvis Indhold er mere Løgn end Sandhed.

Hamp: Jeg vil tillade mig en kort Udtalelse i Anledning af den sidste ærede Talers Bemærkninger. Det meget ærede Medlem har misforstaaet mig, hvis han troede, at det var min Mening, at man skulde indskrænke Rietten til at bruge Anonymiteten ved Bladene; det har ikke været min Mening. Jeg har kun havt et særligt Tilfælde for Die, hvor det var notorisk og aabent blev vedgaaet fra „Socialdemokratens“ Side, at den, hvis Navn stod paa Bladet, ikke var Udgifter; saa burde der kunne skrives ind imod den virkelige Udgifter. Jeg gaar ud fra, at Forudsætningen maa være, at den, hvis Navn staar bag paa Bladet, ogsaa er Udgifter, og at der ikke er Grund til at betvivle det. Noget ganske Andet er det, naar det aabenlyst er vedgaaet, at hverken den, hvis Navn staar paa Bladet, eller den, som har skrevet Artiklerne, er Udgifter af Bladet; da kunde det være hensigtsmæssigt og praktisk, om man kunde ramme Vedkommende, og det vilde ikke i fjerneste Maade indeholde nogen Indskrænkning i Pressefriheden.

Hasle: Maa jeg bede om Ordet!

Formanden: Det ærede Medlem skal strax faae Ordet. Den høitærede Justitsminister har Ordet.